

Deník

úúúplně
obyčejného

upíra

TIM COLLINS

FAKT

„ŠÍLENEJ“ ROK

FRAGMENT

Fakt „šilenej“ rok

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Tim Collins
Deník úúúplně obyčejného upíra
Fakt „šilenej“ rok – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Deník

úúúplně

obyčejného

upíra

TIM COLLINS

Tim Collins pochází z Manchesteru, ale nyní žije v Londýně.

Napsal jedenáct knih včetně oceněného *Deníku úúúplně obyčejného upíra – Moje „super“ rodinka*, který byl nominován na řadu knižních cen. Více informací o Timovi naleznete na internetové stránce www.timcollinsbooks.com.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Collette Collinsové, Lindsay Daviesové, Andrewu Pinderovi, Tobymu Buchanovi, Kate Mooreové, Sarah Sandlandové, An McLaughlinové, Jennifer Christieové, Jane Graham Mawové, Kieře Williamsonové, Jamilu Bhattimu a Danu Coxonovi.

Mé díky patří i všem v Upířské radě za to, že tak rychle odpovídali na mé telegrafické dotazy.

Středa, 31. srpna

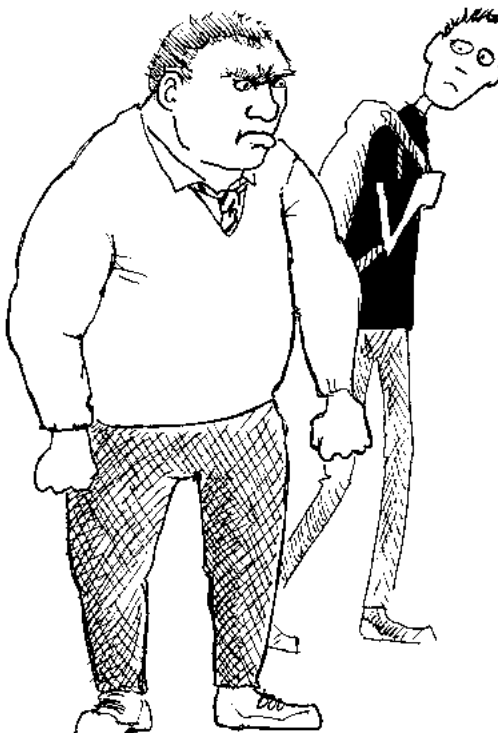
Zítřka zase začíná škola. Konečně po dvou týdnech uvidím svou pravou lásku Chloe. Jela s rodiči na prázdniny do Řecka. Nabídla mi, abych jel s nimi, ale bál jsem se, že se spálím na slunci. Navíc jsem nechtěl, aby mi věčně sáli krev kdejakí komáři, i když si uvědomuji, že je to ode mě tak trochu pokrytecké.

Čtvrtek, 1. září

Dnes jsem se viděl s Chloe a trochu mě zklamalo, že je opálená. Opálení se mi moc nelíbí, i když je opravdické, od slunce a ne od fermeže, či co to používá naše učitelka domácích prací Molloyová. Po pár dnech se mnou by měl Chloein nádherný dlouhý krk opět vyblednout, doufám.

Kromě Chloeina opálení představoval jedině další překvapení nový žák Jason. Má velkou bramborovitou hlavu a uprostřed srostlé obočí, takže asi bude mít sklony k šikaně. Nejspíš před ním budu muset chránit všechny lidské bytosti svou upíří silou. Ne že bych čekal díky, ale musím dostát své odpovědnosti nadřazeného tvora. Být upír je dar, ale zároveň prokletí.

Pátek, 2. září

Dnes nám ředitel vážně promlouval do duše. Hovořil o tom, že nastupujeme do jedenáctého ročníku a že nás brzy čekají zkoušky, které určí, co budeme dělat po zbytek života.

Mě se to netýká. Ať už testy napíšu na sto procent, nebo odevzdám papír počmáraný urážlivými karikaturami učitelů, můj osud se nezmění. Budu se muset přestěhovat do jiné školy v jiném městě a příští září nastoupit znovu do desátého ročníku, aby si nikdo nevšiml, že nestárnu. A do té doby se budu muset rozhodnout, jestli proměním Chloe v upírku, nebo ji jednou provždy opustím. Je to vážně docela stresující. Ted' o tom nechci přemýšlet.

Chloe na to ale zjevně myslela, protože se v létě několikrát o proměně zmínila. Pochopitelně jsem vždycky změnil téma. O existenci upírů ví teprve pár měsíců, takže zatím nemůže vědět, jestli se opravdu chce taky jedním stát. Navíc budu muset získat souhlas rodičů, a to mi jistě způsobí větší migrénu než velký krajíc chleba potřžený česnekem.

Sobota, 3. září

Dnes jsem si vyšel s Chloe na Stockfieldské vřesoviště. Řekl bych, že je mezi námi ode dne, kdy mi dovolila, abych se napil její krve, zvláštní pouto.

Napadlo mě, že se o tom, jen tak mezi řečí, zmíním. Konečně jsem pořádný, dospělý upír, když jsem se napil opravdické lidské krve s použitím vlastních špičáků. Myslím, že by ode mě nebylo gentlemanské, kdybych to popisoval do podrobností, byť třeba do tajného deníku, takže jen napíšu, že se jednalo o přesně takový zážitek, v jaký jsem doufal.

Předpokládám, že si to brzy zopakujeme, ale musíme počkat, až Chloeini rodiče opět někam odjedou, aby nás nepřistihli, až budeme v nejlepším, a já nemusel předstírat, že Chloe upadla a probodla si krk dvěma připínáčky a že jí je právě vytahuji svými zuby.

Příjemně jsme se prošli, a když nikdo nebyl v dohledu, ukázal jsem Chloe svou upíří sílu a vyvrátil jsem strom, ale ona poznamenala, že to není dobré pro životní prostředí, tak jsem ho musel zase zasadit do země.

Prý bychom se měli o naši planetu starat líp, jestli tady oba budeme věčně. Pochopil jsem, že se pokouší stočit rozhovor k proměně, ale neskočil jsem jí na návnadu. Radši si užívám čas, který spolu trávíme, a nemyslím na dlouhodobé závazky.

Cestou domů jsem sebral odhozenou plechovku od kokakoly a dal ji do popelnice, abych napravil špatný dojem, který jsem udělal vyvrácením toho stromu.

Neděle, 4. září

Ráno jsem sešel dolů pro lahev krve* a vyslechl jsem sestřin hysterický záchvat, který dostala, protože jí táta s mámou nedovolili, aby šla do restaurace na narozeninovou oslavu své kamarádky. Chtěla jít taky a popíjet krev z lahve s obrázkou Hannah Montany, ale rodiče řekli ne.

Kdyby bylo po mém, nechal bych ji, ať si natluče kokos. Jen ať tam jde, a až se její kamarádky budou cpát pizzou, ať začne chlemtat krev. Uvidíme, na kolik večírků ji ještě pozvou.

* Ano, pořád spoléhám na to, že mi mamka s tátou nechají v lednici čerstvou lidskou krev, kterou někomu odeberou. No a co? Je fakt, že teď, když disponuji upířskou rychlostí a silou, můžu útočit na lidi sám,

ale rodiče jsou zkušenější a vědí, jak zařídit, aby jim to procházelo, takže odběry krve klidně nechávám na nich. Navíc jsem pacifista, čili by nebylo fér, abych se choval násilně k cizím lidem.

Pondělí, 5. září

S potěšením můžu oznámit, že má oblíbenost přes letní prázdniny nevyprchala. Poprvé během sta let, co chodím po této planetě, ve mně ostatní vidí „hustýho týpka“.

Dnes ráno mi při angličtině Jacqui poslala toto psaníčko:

*Milý Nigeli,
myslím, že seš bezva. Nepůjdeme na rande?*

LNRNNP

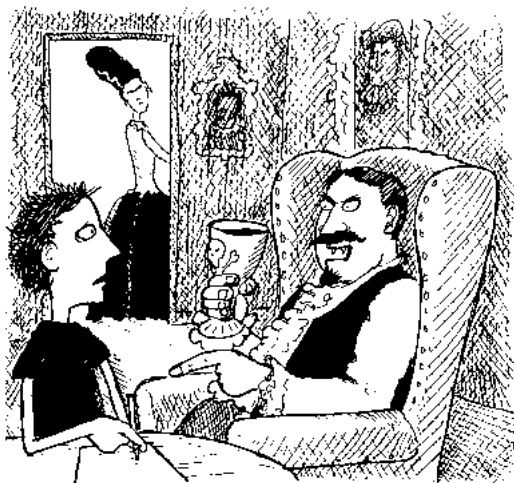
(Lepší Na Rtech Než Na Papíru)

S láskou Jacqui

P. S. Katie si taky myslí, že seš fajn, ale nechce, abysem to napsala. LOL!

Jacquiin sloh na mě velký dojem neudělal, ale potěšilo mě, že se pokusila sesmolit milostné psaní, a schválně jsem ho ukázal Chloe, abych jí připomněl, že chodí s idolem dívčích srdcí. Nešlo o aroganci, jen nechci, aby mě brala jako samozřejmost.

Právě mě napadlo něco poměrně nepříjemného. Jestli se rozhodnu proměnit Chloe, taky bude disponovat upřímnou krásou*, což povede k tomu, že se bude líbit všem klukům na škole. Nevím, jak by se mi to zamlouvalo. Na jednu stranu bych byl pyšný na to, že mám přítelkyni, kterou všichni považují za atraktivní, na druhou stranu bych mohl žárlit, že s ní flirtují ostatní kluci. Kdyby jí některý z nich poslal romantické psaníčko, možná bych na něj v záchvatu zuřivosti zaútočil a zabil ho, než bych se stačil vzpamatovat.

Celkově vzato bych byl raději, kdyby Chloe nebyla nadpřirozeně přitažlivá a kluci na ni v jednom kuse nečučeli. Víím, že to možná vypadá staromódně, ale už jsem oslavil stovku, takže si můžu dovolit tu a tam nějaký ten zastaralý názor.

Na upíra jsem koneckonců docela pokrokový. Měli byste slyšet tátu, když vypije pár püllitrů krve. Jednou mi řekl, že bylo lepší, když ještě mužští upíři směli mít až sedm nevěst! Rád bych ho slyšel, jak to říká před mamkou.

* Upíři jsou uzpůsobení k tomu, aby lidem připadali krásní – tak je totiž můžou snadněji lákat a živit se jejich krví. Je to podobné jako u koček, které lidem připadají tak roztomilé, že se nemusí obtěžovat s lovením vlastní potravy. Lidé na takové triky skáčou v jednom kuse.

Úterý, 6. září

Dopoledne si na hodině angličtiny vedle mě sedl ten nový žák, Jason. Snažil jsem se s ním zapříst rozhovor, ale nenašel jsem žádné společné téma. Když jsem se ho zeptal, jaké má koníčky, odpověděl, že Manchester United a monster trucky. Pokusil jsem se mluvit o Pýše a předsudku, knize, kterou jsme si měli na angličtinu přečíst, ale Jason mě odbyl tím, že to je

nuda. Zjevně není tak citlivý a romanticky založený jako já.

Nechtěl jsem ho schválně ignorovat, ale na další pokusy o prolomení ledů jsem neměl náladu, a tak jsem se otočil na druhou stranu a povídal si s Craigem a Sanjayem.

Po hodině jsem se doslechl, že Jacqui používá mou fotku jako nový spořič displeje na mobilu. Řekl jsem to Chloe a jasně jsem viděl, že začíná žárlit. Možná to ode mě bylo ješitné, ale těžko mi to můžete vyčítat. Předtím, než jsem se stal nadpřirozeně přitažlivým, jsem byl jediný ušlápnutý upír na světě, takže byste mi mohli odpustit, že se tak vyhřívám v náhlé přízni děvčat.

Středa, 7. září

O Jasonovi se nedá říct mnoho pozitivních věcí, ale jedno musím připustit: je dobrý ve fotbale. Dnes při něm předvedl některé docela působivé dovednosti.

Rodiče mi zakázali využívat v hodinách tělocviku nadpřirozenou rychlost a sílu,* takže jsem nejdřív schválně zahodil několik šancí. Když jsem ale viděl, s jakou lehkostí Jason dává mému týmu jeden gól za druhým, nedokázal jsem odolat pokušení přece jen trochu zabrat.

Teď už svoje schopnosti ovládám líp. Dokážu přeběhnout hřiště, aniž bych se změnil v rozmazanou

šmouhu, a umím střílet míč do branky, aniž bych protrhl síť. Lehce jsem přidal a brzy jsem za svůj tým vyrovnal. Ale zrovna když jsem se chystal dát vítěznou branku, mně Jason podrazil nohu a já jsem upadl. To by vážně bolelo, kdybych cítil bolest!

Tělocvikář to naštěstí viděl a odpískal přímý kop. Měl jsem velkou radost, když jsem viděl, jak si Jason stoupá do zdi. Dal jsem přednost pomstě před vítězstvím a kopl jsem míč přímo proti jeho bramborovité hlavě. Na chvíli jsem zauvažoval, jestli jsem to přece jen nepřehnal a jestli mu neodletí hlava do horního rohu sítě, ale Jason kupodivu ránu vstřebal, aniž by se pohnul třeba jen o píď, a o dvě minuty později se mu dokonce podařilo vstřelit vítězný gól. Myslím, že Jason bude tvrdý oříšek.

* Táta si myslí, že by nám všichni usekali hlavy nebo by nám vrazili do srdcí dřevěné kůly, kdyby zjistili, že jsme upíři. Já si tím tak jistý nejsem. Spíš mám dojem, že by o nás začali natáčet reality show a zvali by nás na sjezdy fanoušků. Na mých názorech ale nezáleží. Jeho rodina, jeho pravidla, jak mi často připomíná.

Čtvrtek, 8. září

Zprávy o Jasonově výhře se zřejmě rozšířily, protože jsem ho dnes viděl, jak sedí s gangem drsňáků v kuřáckém koutu, což je část hřiště nejdál od okna sborovny.

Měl by si dát pozor. Jestli se začne bratříčkovat s těmihle týpký, budou ho hecovat, aby vyšplhal na střechu chemické laboratoře nebo házel dělbuchy do záchodu.

Po škole jsem šel s Chloe do parku, abych jí předvedl zpětná salta, která jsem trénoval. Říkala, že bych je měl zařadit do tanečního čísla na školní večer talentů, který se vedení optimisticky rozhodlo nazvat „Stockfieldská všeobecná má talent“. Láká mě to, ale táta by to jistě hodnotil jako nepokryté předvádění upírích schopností.

Následně mě Chloe zpovídala, jaké to bylo, když jsem v sobě rozpoznal upírskou sílu. Snažil jsem se to popisovat co možná nejnudněji, ačkoliv jde o tu nejlepší věc na světě. Když Chloe v poslední době mluví

o podobných věcech, vždycky se jí po obličeji rozlije zasněný výraz. Vidím, že ji přitahuje všechno, co nějak souvisí se životem upírů. Dokonce začala číst všechny ty paranormální milostné romány, z jejichž obálek se zubí lidští modelové s falešnými špičáky. Jako kdyby takoví ulízaní hezouni dokázali chytit nějakou kořist. Určitě by se báli, že si zlomí nehet.

Doufám, že Chloe brzy přestane s řečmi o proměně. Jestli ne, stane se z toho vážný problém.

Pátek, 9. září

13:00

Jay s Bazem z gangu drsňáků dnes zkoušeli nový „fór“. Spočíval v tom, že všem vykládali o posledních vědeckých výzkumech, které prý prokázaly, že máte-li větší ruku než obličej, znamená to, že dostanete rakovinu. Zajímalo by mě, kde to vyčetli. Ve Vesmíru? Ve Věstníku Královské společnosti? Ve Vědě dnes a zítra?

Oběť si pochopitelně přiloží ruku k obličeji, aby zjistila, jestli se nemá bát rakoviny, a v tu chvíli jí Jay přioplácne dlaň k nosu. Postižení to ani nemůžou říct učitel, protože se, striktně vzato, praštili sami.

Na mě to samozřejmě nezabralo a Jay si jen zranil ruku, když se pokusil uhodit do mé, ale kolem chodilo

plno žáků, kterým z nosu tekla lahodná čerstvá krev, a já dostal takovou žízeň, že jsem musel vypít svou lahev krve O- ještě před obědem.

15:00

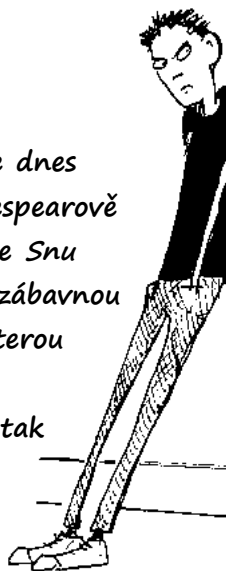
Chloe řekla panu Morrisovi o Jayově a Bazově vtípku a oni se na ni teď zlobí, protože je prý napráskala. A co měla dělat? Jako prefektky přece musí hlásit takové výtržnické chování.

Ubezpečil jsem ji, že se od gangu drsňáků nemá čeho obávat, když mám teď svoji upíří sílu. Jestli s ní má někdo z nich nějaký problém, ať přijde za mnou. A já mu dám okusit muk pekelných. Nebo mu aspoň vrazím pár pohlavků.

18:00

Dostal jsem vynadáno za to, že jsem se dnes odpoledne smál na angličtině při Shakespearově komedii. Učitel Byrne předčítal scénu ze *Snu noci svatojánské* a mně to připomnělo zábavnou filmovou verzi s Mickeym Rooneyem, kterou jsem viděl ve třicátých letech.

Byrne se mě zeptal, co je podle mě tak legrační a jestli bych se o to nechtěl podělit s ostatními. Odpověděl jsem, že se směju té hře, ale považoval to

za drzost a vyhodil mě na chodbu. Přiznávám, že jako stoletý mám lehce konzervativnější vkus než většina spolužáků, ale stejně je docela zvláštní trestat mě za to, že se směju při komedii.

Sobota, 10. září

12:00

Časně ráno u nás zazvonil zvonek, a když jsem otevřel, za dveřmi stál nějaký staroch a chtěl mluvit s tátou. Nebyl jsem si jistý, jak mám zareagovat, a chvíli jsem se pokoušel odhadnout, jestli to není přemožitel upírů nebo místní politik, protože mám přísně zakázáno zástupce těchto dvou skupin pouštět do domu.

Nakonec jsem přivedl tátu, který po několika vteřinách tlumeného rozhovoru pozval starce do své pracovny. Ten nicméně odmítal vstoupit, dokud táta nezarecituje zvláštní zvací formulí. Zajímalo by mě, co se děje.

20:00

Táta a ten starý páprda jsou pořád v pracovně. Doufám, že to není podvodník, který se pokouší z táty vylákat peníze. Jednou jsem ho přistihl, jak posílá e-mailem údaje o svém bankovním účtu nějakému člověku, který o sobě tvrdil, že je nigerijský princ.

Bych byl spravedlivý, otec skutečně dlužil peníze pravému nigerijskému princovi, jehož znal v osmnáctém století, takže ten omyl byl pochopitelný.

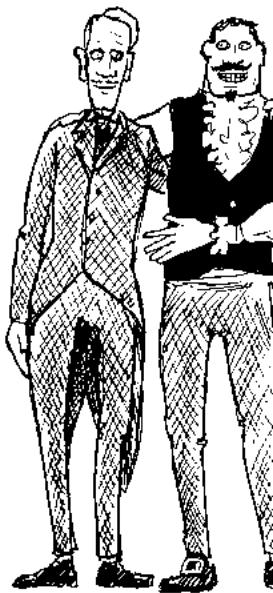
Neděle, 11. září

Nejsem z toho šťastný. Ani trochu.

Brzy ráno táta přišel do mého pokoje a vysvětlil mi, že ten dědula je taky upír. Prý se jmenuje Cecil a vyhledal nás prostřednictvím nějakých skotských upírů, které otec zná.

Podle táty se Cecil stal upírem ke konci devatenáctého století a po dlouhé debatě s ním táta uznal, že ho proměnil právě on.

Prý se chce vůči takovým upírům chovat odpovědněji,* a proto souhlasil, že se Cecil bude moct připojit k naší rodině. Než jsem mohl něco namítnout, přikázal mi, abych přinesl Cecilova zavazadla, a sám šel všechno vysvětlit mé sestře. Zatím jí neprozradili, že existují i jiní upíři, takže toho na ni teď bude opravdu hodně. Ale sestra se stará jen sama o sebe, takže si z toho nebude nic moc dělat.

Na odchodu ještě otec jen tak mimochodem dodal, že bych měl Cecilia oslovovat „dědo“.

Dědo? Vážně? Na můj názor se nikdo nezeptá?

Doufám, že si ten takzvaný „děda“ bude obstarávat vlastní krev a nezačne vyjídat naše zásoby. Ve svém věku potřebuji řádnou výživu a už takhle mi krev od rodičů sotva stačí.

* Letos jsme měli menší potíže s upírem, kterého táta kdysi proměnil a potom ho nechal napospas osudu. Otec si zřejmě pořád připadá provinile a je odhodlaný pomáhat svým bývalým obětem. Což je prima, pokud ovšem nezačne zanedbávat nejdůležitějšího upíra, jehož se to týká: mne!

Pondělí, 12. září

15:00

Při obědě jsem seděl s Chloe v knihovně. Tohle místo má pro nás romantické kouzlo, protože tady jsem ji na jaře svedl a získal její srdce (po několika politováníhodných přešlapech).

Otrávil mě, když jsem zjistil, že si čte upírskou romanci s názvem *Dotyk zakázaného prince*, která patří do série *Temných pokušení*.

Temná pokušení? Jsme lité, krvežíznivé bytosti, ne

druh čokolády. Nechápu, proč se Chloe musí zabývat takovými uhozenými nesmysly, když má mě.

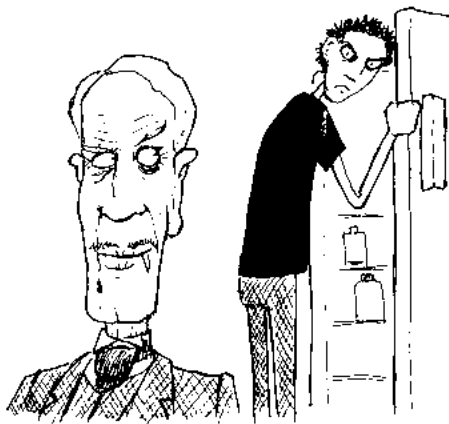
Tvářila se trochu nepřítomně, takže jsem usoudil, že jí dělá starosti pomyšlení, že mě jednoho dne ztratí. Když jsem se jí ale zeptal, na co myslí, ukázalo se, že už zase umanutě uvažuje o tom, jak se sama stane upírem. Ať už toho nechá!

Řekl jsem jí, že se už nikdy nesmí ve škole zmínit o proměně. Zdůvodnil jsem to tím, že by měla chránit mou totožnost, ale ve skutečnosti mě tohle téma jen nekonečně nudí. Řečí o rakvích a věčnosti mám dost z domova.

22:00

Po škole jsem šel s Chloe ještě na chvíli do parku, protože jsem nijak nespěchal s návratem do našeho přeplněného domu.

Objímali jsme se na lavičce a já se chtěl napít její krve, ale nemohl jsem, protože by mohl jít zrovna někdo kolem. Asi nemusím dodávat, že když jsem

dorazil domů, měl jsem obrovskou žízeň, takže si jistě dovedete představit můj úděs, když jsem zjistil, že v lednici nezbylo ani trochu krve!

Pro vysvětlení jsem nemusel chodit daleko. Děda spokojeně seděl vedle prázdné lahve s kapkou zaschlé krve na bradě. Díky, žes mi nechal, ty sobecký křupane.

Co mám asi tak dělat? Tady ve městě nesmím na nikoho zaútočit, abych se neprozradil, takže budu muset nejspíš počkat, až zítra mamka s tátou donesou čerstvé zásoby. Řekl jsem tátovi, že by děda měl mít přístup ke krvi v lednici, až když se najedí všichni hlavní členové rodiny, ale otec namítl, že kdybychom zavedli takové pravidlo, děda by si u nás nepřipadal příliš vítaný. A jak se podle něj asi cítím já, když musím celou noc žíznit?

Prozatím se zkusím odreagovat s DVD *Z podkroví jde strach*, které mi půjčil Craig.

2:00

Plán příliš nezabral. Ten film byl vážně krvavý a obsahoval řadu záběrů na krev tryskající z oddělených končetin, takže to tak trochu bylo, jako kdyby se člověk snažil odreagovat od kručení v žaludku sledováním pořadu o vaření.

Úterý, 13. září

15:00

Dnes ráno se během matematiky Jason chlubil svým novým iPhonem a všichni lidští naivové ho obdivovali. Na mě neudělal velký dojem. Na střídání nových technologií jsem zvyklý, takže mě tyhle nicotné hračky nechávají chladným.

Připadá mi to jako včera, kdy do školy přinesl kluk jménem Brian Palmer walkman – z nadšení, které tím vyvolal, byste hádali, že se objevil s fungujícím strojem času.

Nechápu, proč Jason vlastně vůbec potřebuje telefon. Stejně nemá co inteligentního říct. Budí dojem, že by měl spíš komunikovat pomocí kouřových signálů než textovými zprávami.

19:00

Craig dnes při hodině angličtiny četl knihu o hororech a říkal, že moje mamka vypadá jako Frankensteinova nevěsta. Myslel jsem, že si dělá legraci z mé rodiny, a proto jsem ho uhodil pěstí do ramene, až mu

na chvíli ochrnula paže, ale když mi ukázal ten obrázek, musel jsem připustit, že Frankensteinova nevěsta je skutečně mamce podobná. Vlastně to nebyla ani žádná urážka. Frankensteinovo monstrum si asi hodně věřilo.

Doma jsem zjistil, že táta s mamkou přinesli pár lahví vynikající krve AB+. Byla velice sladká, zjevně z člověka s vysokou hladinou krevního cukru. Ať už ji odebrali komukoliv, dotyčný by měl co nejdřív navštívit lékaře, pokud se tedy vzpamatuje.

Pro jistotu jsem si jednu z lahví podepsal nesmazatelným fixem, abych nepřišel o svůj zítřejší podíl na tomto lahodném klaretu.

Po krvi si připadám mnohem silnější, což je dobře, protože mám v úmyslu ušetřit zítra při tělocviku Jasonovi zahanbující porážku, abych se mu pomstil za jeho ostudné chování minulý týden.

23:00

Právě jsem se táty zeptal, jestli mi koupí iPhone, ale on odmítl. Prý nechápe, co je na něm tak skvělého, což ale sotva překvapí, když nechápe ani to, k čemu jsou dobré mobily. Dokonce si myslí, že se jim říká „radiotelefony“.

Je to skandál. Starým smradlavým jelimanům dovoluje, aby chodili na naši krev, ale koupit svému